

Animal Farm

by George Orwell (1903-1950)

IX

Boxer's split hoof was a long time in healing. They had started the rebuilding of the windmill the day after the victory celebrations were ended. Boxer refused to take even a day off work, and made it a point of honour not to let it be seen that he was in pain. In the evenings he would admit privately to Clover that the hoof troubled him a great deal. Clover treated the hoof with poultices of herbs which she prepared by chewing them, and both she and Benjamin urged Boxer to work less hard. "A horse's lungs do not last for ever," she said to him. But Boxer would not listen. He had, he said, only one real ambition left—to see the windmill well under way before he reached the age for retirement.

กีบเท้าที่แตกของบ็อกเซอร์ต้องใช้เวลารักษายาวนาน แม้พวกเขาเริ่มงานสร้างโรงสีลมขึ้นใหม่ทันทีในวันรุ่งขึ้นหลังเสร็จจากงานฉลอง บ็อกเซอร์ก็ไม่ยอมพักแม้สักวันเดียว และถือเป็นเรื่องของศักดิ์ศรีที่จะไม่ให้ใครเห็นว่าเขากำลังเจ็บปวด ในเวลาค่ำหลังเลิกงานเขาจึงยอมรับกับโคลเวอร์เมื่ออยู่กันตามลำพังว่า อาการเจ็บปวดกีบเท้า รบกวนเขาอย่างมาก โคลเวอร์รักษากีบที่มีปัญหานั้นให้ด้วยการพอกยาสมุนไพรซึ่งนางจัดเตรียมด้วยการเคี้ยวจนละเอียด ทั้งนางและเบนจามินต่างบอกให้บ็อกเซอร์ทำงานที่หนักให้น้อยลง "ปอดของม้าไม่ได้คงทนถาวรหรอกนะ" นางบอก แต่ว่าบ็อกเซอร์ก็ไม่เคยฟังพูดว่า เขามีความปรารถนาที่แท้จริงเหลืออยู่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น คือต้องการเห็นโรงสีลมทำงานได้อย่างดี ก่อนที่จะเขาจะมีอายุถึงเวลาเกษียณ

At the beginning, when the laws of Animal Farm were first formulated, the retiring age had been fixed for horses and pigs at twelve, for cows at fourteen, for dogs at nine, for sheep at seven, and for hens and geese at five. Liberal old-age pensions had been agreed upon. As yet no animal had actually retired on pension, but of late the subject had been discussed more and more. Now that the small field beyond the orchard had been set aside for barley, it was rumoured that a corner of the large pasture was to be fenced off and turned into a grazing-ground for superannuated animals. For a horse, it was said, the pension would be five pounds of corn a day and, in winter, fifteen pounds of hay, with a carrot or possibly an apple on public holidays. Boxer's twelfth birthday was due in the late summer of the following year.

แรกทีเดียว เมื่อเริ่มบัญญัติกฎของแอนิมอลฟาร์มขึ้น ได้กำหนดอายุการปลดเกษียณของพวกสัตว์ไว้คือ ม้าและหมูเมื่ออายุสิบสองปี วัวเมื่ออายุสิบสี่ปี พวกสุนัขเมื่ออายุเก้าปี แกะที่เจ็ดปี และไก่กับห่านที่ห้าปี ได้ตกลงวางอัตราบำนาญสำหรับผู้สูงวัยไว้อย่างเป็นที่น่าพอใจ ขณะนี้ยังไม่มีสัตว์ตัวใดเกษียณและได้รับบำนาญ แต่ในระยะหลังๆ นี้ ได้มีการพูดถึงเรื่องนี้กันมากขึ้นเรื่อยๆ ตอนนี้อยู่ที่ด้านหลังสวนผลไม้กลับถูกกันไว้สำหรับปลูกข้าวบาร์เลย์เสียแล้ว จึงมีข่าวลือกันว่า มุมหนึ่งของทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ฝั่งใหญ่จะถูกล้อมรั้วกันไว้สำหรับให้พวกสัตว์ที่ปลดขระได้อาศัยเก็บกิน พูดกันว่า สำหรับม้านั้น จะได้รับบำนาญเป็นข้าวโพดห้าปอนด์ต่อวัน และทุกวันหยุดนักขัตฤกษ์ในฤดูหนาวก็ยังคงได้หญ้าเฮย์อีกสิบห้าปอนด์กับแครอทหนึ่งหัว หรืออาจจะเป็นแอปเปิ้ลหนึ่งผลด้วย วันเกิดปีที่สิบสองของบ็อกเซอร์กำลังจะมาถึงในปลายฤดูร้อนของปีหน้า

Meanwhile life was hard. The winter was as cold as the last one had been, and food was even shorter. Once again all rations were reduced, except those of the pigs and the dogs. A too rigid equality in rations, Squealer explained, would have been contrary to the principles of Animalism. In any case he had no difficulty in proving to the other animals that they were not in reality short of food, whatever the appearances might be. For the time being, certainly, it had been found necessary to make a readjustment of rations (Squealer always spoke of it as a "readjustment," never as a "reduction"), but in comparison with the days of Jones, the improvement was enormous. Reading out the figures in a shrill, rapid voice, he proved to them in detail that they had more oats, more hay, more turnips than they had had in Jones's day, that they worked shorter hours, that their drinking water was of better quality, that they lived longer, that a larger proportion of their young ones survived infancy, and that they had more straw in their stalls and suffered less from fleas. The animals believed every word of it.

ในระหว่างช่วงเวลานั้น ชีวิตของเขาช่างยากลำบาก ฤดูหนาวนี้ก็หนาวจัดเช่นเดียวกับเมื่อปีกลาย และอาหารก็ยิ่งขาดแคลนกว่าเดิม อาหารปันส่วนทุกประเภทถูกลดลงอีก ยกเว้นอาหารของพวกหมูๆ กับสุนัข สควีลเลอร์ชี้แจงว่า การเข้มงวดจนมากเกินไปในเรื่องความเท่าเทียมกันของการปันส่วนอาหารนั้นเป็นการขัดกับหลักการของลัทธิสัตว์นิยม และไม่ว่าจะอย่างไรเขาก็ทำให้สัตว์อื่นๆ เชื่อสนิทโดยไม่ยากเย็นเลย ว่าความจริงแล้วอาหารมิได้ขาดแคลนแต่อย่างใด ไม่ว่าสิ่งที่ปรากฏให้เห็นจะเป็นอย่างไรก็ตาม จริงละ ที่ในขณะที่พบว่ามีควมจำเป็นที่จะต้องปรับปรุงอัตราปันส่วนอาหารให้เหมาะสม (สควีลเลอร์ จะใช้คำว่า "ปรับปรุงให้เหมาะสม" ไม่เคยใช้คำว่า "ลด" เพื่อการนี้เลย) แต่หากเทียบกับสมัยนายโจนส์แล้ว ก็ถือว่าดีขึ้นอย่างมหาศาล เขาส่งเสียงที่สูงแหลมรวดเร็ว อ่านรายการตัวเลขต่างๆ ขึ้นยืนถึงรายละเอียดว่าพวกเขามีข้าวโอ๊ต หญ้าเฮย์ หัวผักกาดเทอร์นิปมากกว่าที่เคยมีในสมัยของโจนส์ และว่าพวกเขาทำงานน้อยลง น้ำดื่มมีคุณภาพดีขึ้น พวกเขาใช้ชีวิตอยู่ยืนนานขึ้น อัตราส่วนของลูกสัตว์ที่รอดชีวิตในวัยเยาว์สูงขึ้น มีหญ้าในคอกมากขึ้น และมีเห็บหมัดน้อยลง ซึ่งพวกสัตว์ก็เชื่อสนิททุกคำพูด

Truth to tell, Jones and all he stood for had almost faded out of their memories. They knew that life nowadays was harsh and bare, that they were often

hungry and often cold, and that they were usually working when they were not asleep. But doubtless it had been worse in the old days. They were glad to believe so. Besides, in those days they had been slaves and now they were free, and that made all the difference, as Squealer did not fail to point out.

ในความเป็นจริงนั้น โจนส์และเรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสมัยนั้น ได้เลือนหายไปจากความทรงจำของพวกเขาแล้ว พวกเขาเห็นว่า ชีวิตในทุกวันนี้ยากลำบากและขาดแคลน ต้องหิวโหยและหนาวเย็นอยู่เสมอ และนอกจากเวลานอนก็ต้องทำงานตลอดเวลา แต่ไม่ต้องสงสัยเลยว่า มันจะต้องลำบากกว่านี้แน่ๆ ในสมัยก่อน พวกเขายินดีที่ได้เชื่องเช่นนี้ นอกจากนี้ ในสมัยก่อนพวกเขาเป็นเพียงทาสต่ำต้อย แต่ขณะนี้ไม่ใช่ นี่แหละคือความแตกต่างซึ่งสควิลเลอร์ก็ไม่ลืมที่จะเน้นในข้อนี้

There were many more mouths to feed now. In the autumn the four sows had all littered about simultaneously, producing thirty-one young pigs between them. The young pigs were piebald, and as Napoleon was the only boar on the farm, it was possible to guess at their parentage. It was announced that later, when bricks and timber had been purchased, a schoolroom would be built in the farmhouse garden. For the time being, the young pigs were given their instruction by Napoleon himself in the farmhouse kitchen. They took their exercise in the garden, and were discouraged from playing with the other young animals. About this time, too, it was laid down as a rule that when a pig and any other animal met on the path, the other animal must stand aside: and also that all pigs, of whatever degree, were to have the privilege of wearing green ribbons on their tails on Sundays.

ตอนนี้มีจำนวนปากท้องให้เลี้ยงดูเพิ่มมากขึ้น ในฤดูใบไม้ร่วง แม่หมูสี่ตัวออกลูกตามๆ กัน ได้ลูกหมูรวมสามสิบเอ็ดตัว ลูกหมูเหล่านี้มีสีสลับดำขาว และเนื่องจาก นโปเลียน เป็นหมูป่าตัวเดียวในฟาร์ม จึงอาจจะเดาได้ว่าใครเป็นพ่อของพวกเขา ต่อมาก็มีประกาศออกมาว่า จะมีการซื้ออิฐกับไม้ แล้วจะมีการสร้างห้องเรียนขึ้นในสวนของบ้าน สำหรับตอนนี้ ลูกหมูจะได้รับการสอนโดยนโปเลียนเองในครัวของบ้าน พวกมันออกกำลังกายกันในสวน และถูกห้ามไม่ให้เล่นกับลูกของสัตว์ชนิดอื่น ในช่วงนี้เอง มีกฎระเบียบออกมาว่า เมื่อหมูและสัตว์อื่นใดๆ พบกันตามทาง สัตว์อื่นๆ จะต้องยืนหลบเข้าที่ข้างทาง และยังมีอีกว่า หมูทุกตัวไม่ว่าจะอยู่ในระดับชั้นใด จะได้รับสิทธิให้สุกรบินสี่เขี้ยวที่หางได้ในทุกๆ วันอาทิตย์

The farm had had a fairly successful year, but was still short of money. There were the bricks, sand, and lime for the schoolroom to be purchased, and it would also be necessary to begin saving up again for the machinery for the windmill. Then there were lamp oil and candles for the house, sugar for Napoleon's own table (he forbade this to the other pigs, on the ground that it made them fat), and all the usual replacements such as tools, nails, string, coal, wire, scrap-iron, and dog biscuits. A stump of hay and part of the potato crop were sold off, and the contract for eggs was increased to six hundred a week, so that that year the hens barely hatched enough chicks to keep their numbers at the same level. Rations, reduced in December, were reduced again in February, and lanterns in the stalls were forbidden to save Oil. But the pigs seemed comfortable enough, and in fact were putting on weight if anything.

ปีนั้นแอนิมอลฟาร์มมีความสำเร็จค่อนข้างดี แต่ก็ยังขาดตัวเงิน นอกจากต้องซื้ออิฐ ทราย และปูนซีเมนต์สำหรับสร้างห้องเรียนแล้ว ยังจำเป็นต้องเริ่มสะสมเงินสำหรับซื้อเครื่องจักรโรงสีลมอีก แล้วยังมีน้ำมันตะเกียงและเทียนสำหรับใช้ในบ้าน น้ำตาลสำหรับโต๊ะอาหารของนโปเลียน (เขาห้ามหมูอื่นๆ กินน้ำตาลด้วยเหตุผลว่า น้ำตาลจะทำให้อ้วน) และของอื่นๆ ที่ต้องทดแทนของเก่า เช่น พวกเครื่องมือ ตะปู ลวด ถ่านหิน และขนมปังกรอบสำหรับสุนัข หญ้าแห้งจำนวนหนึ่งกับมันฝรั่งส่วนหนึ่งถูกนำไปขาย และสัญญาขายไข่ได้ถูกเพิ่มจำนวนขึ้นเป็นหย่อยพองต่อสัปดาห์ ดังนั้นในปีนั้นแม่ไก่จึงมีความยากลำบากในการที่จะฟักไข่ให้เป็นตัวจนพอเพียงที่จะรักษาปริมาณประชากรไก่ให้อยู่ในระดับเดิมได้ การปันส่วนอาหารที่ลดไปแล้วครั้งหนึ่งในเดือนธันวาคม พอถึงเดือนกุมภาพันธ์ก็ถูกลดลงอีกครั้ง มีการห้ามจุดตะเกียงตามคอกเพื่อประหยัดน้ำมัน แต่ว่าพวกหมูดูจะสุขสบายกันดี และน่าจะมีน้ำหนักตัวเพิ่มขึ้นด้วย

One afternoon in late February a warm, rich, appetising scent, such as the animals had never smelt before, wafted itself across the yard from the little brew-house, which had been disused in Jones's time, and which stood beyond the kitchen. Someone said it was the smell of cooking barley. The animals sniffed the air hungrily and wondered whether a warm mash was being prepared for their supper. But no warm mash appeared, and on the following Sunday it was announced that from now onwards all barley would be reserved for the pigs. The field beyond the orchard had already been sown with barley. And the news soon leaked out that every pig was now receiving a ration of a pint of beer daily, with half a gallon for Napoleon himself, which was always served to him in the Crown Derby soup tureen.

บ่ายวันหนึ่งปลายเดือนกุมภาพันธ์ มีกลิ่นหอมกรุ่นที่ยั่วให้รู้สึกหิวซึ่งพวกสัตว์ไม่เคยได้สดุดมมาก่อน โขยมาตามลานดินจากโรงหมักเบียร์หลังเล็กซึ่งอยู่เลยครัวไป และไม่ได้ถูกใช้งานในสมัยของโจนส์ มีผู้ให้ความเห็นว่านี่เป็นกลิ่นข้าวบาร์เลย์ปรุรสด พวกสัตว์พากันสูดกลิ่นในอากาศด้วยความหิว และตั้งความหวังว่าจะมีข้าวคลุกอุ่นๆ เป็นมื้อค่ำสำหรับพวกเขา แต่ก็ไม่มีข้าวคลุกอุ่นๆ ให้เห็น และในวันอาทิตย์ต่อมาก็มีประกาศว่า จากนี้เป็นต้นไป ข้าวบาร์เลย์ทั้งหมดจะถูกสงวนไว้สำหรับพวกหมูเท่านั้น พุงหลังสวนผลไม้ถูกหว่านเรียบร้อยแล้วด้วยเมล็ดข้าวบาร์เลย์ และในไม่ช้าก็มีข่าวรั่วออกมาว่า ในเวลานี้หมูทุกตัวได้รับส่วนแบ่งเบียร์วันละหนึ่งไพน์ ส่วนนโปเลียนได้ส่วนแบ่งวันละครึ่งแกลลอนและมักเสิร์ฟไว้ในชามคราวน์เดอร์บีกันเล็กสำหรับใส่ซุปล

But if there were hardships to be borne, they were partly offset by the fact that life nowadays had a greater dignity than it had had before. There were more songs, more speeches, more processions. Napoleon had commanded that once a week there should be held something called a Spontaneous Demonstration, the object of which was to celebrate the struggles and triumphs of Animal Farm. At the appointed time the animals would leave their work and march round the precincts of the farm in military formation, with the pigs leading, then the horses, then the cows, then the sheep, and then the poultry. The dogs flanked the procession and at the head of all marched Napoleon's black cockerel. Boxer and Clover always carried between them a green banner marked with the hoof and the horn and the caption, "Long live Comrade Napoleon!" Afterwards there were recitations of poems composed in Napoleon's honour, and a speech by Squealer giving particulars of the latest increases in the production of foodstuffs, and on occasion a shot was fired from the gun.

แต่แม้ว่าจะต้องทนแบกรับความยากลำบากอย่างไร พวกเขาก็ได้รับการชดเชยส่วนหนึ่งด้วยความเชื่อที่ว่า ชีวิตในทุกวันนี้มีศักดิ์ศรีดีกว่าเมื่อก่อนอย่างมากภายใต้ร้องเพลง ได้ฟังวาทกรรม และมีขบวนพิธีต่างๆ นโปเลียนได้มีบัญชาว่า จะมีการจัดกิจกรรมที่เรียกว่า "การประชุมพลรวมพลัง" ขึ้นสัปดาห์ละหนึ่งครั้ง ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อฉลองการต่อสู้และชัยชนะของแอนิมอลฟาร์ม เมื่อถึงเวลาที่กำหนด พวกสัตว์จะวางงานในมือ แล้วเดินแถวอย่างองอาจในรูปแบบของทหารไปรอบๆ บริเวณฟาร์ม โดยมีพวกหมูๆ เดินนำหน้า ตามด้วยม้า วัว แกะ และสัตว์ปีก ส่วนพวกสุนัขนั้นเดินขนานด้านข้าง และที่นำอยู่หน้าสุดของขบวน คือเจ้าไก่โต้งสีดำของ นโปเลียน นั่นเอง บ็อกเซอร์กับโคลเวอร์ร่วมอยู่ในขบวนโดยจะครึ่งปีย่ำฝ่าสี่เท้าซึ่งประทับภาพกบและเขาสัตว์ มีข้อความว่า "สหายนโปเลียนจงเจริญ" ไว้ในระหว่างกลางของพวกเขา หลังจากนั้นมีการอ่านบทกวีที่แต่งขึ้นเพื่อเป็นเกียรติแก่นโปเลียน และการกล่าวแก่ที่ประชุมของสควิลเลอร์ แถลงถึงรายละเอียดของผลผลิตอาหารที่เพิ่มขึ้นล่าสุด และบางโอกาสก็มีการยิงปืนให้เป็นเกียรติยศด้วย

The sheep were the greatest devotees of the Spontaneous Demonstration, and if anyone complained (as a few animals sometimes did, when no pigs or dogs were near) that they wasted time and meant a lot of standing about in the cold, the sheep were sure to silence him with a tremendous bleating of "Four legs good, two legs bad!" But by and large the animals enjoyed these celebrations. They found it comforting to be reminded that, after all, they were truly their own masters and that the work they did was for their own benefit. So that, what with the songs, the processions,

Squealer's lists of figures, the thunder of the gun, the crowing of the cockerel, and the fluttering of the flag, they were able to forget that their bellies were empty, at least part of the time.

ผู้ที่อุทิศตนให้กับการประชุมพลรวมพลังมากที่สุดได้แก่พวกแกะ และหากมีใครพูดบ่น (บางครั้งจะมีสัตว์บางตัวบ่นด้วยความไม่พอใจในเวลาที่ไม่มีหมูหรือสุนัขอยู่ใกล้ๆ) ว่านี่ช่างเสียเวลา และช่างร้ายกาจมาก ที่จะต้องมายืนอยู่ในอากาศที่หนาวเย็น ก็มั่นใจได้เลยว่าพวกแกะจะทำให้ผู้ที่บ่นเหล่านั้นเงียบเสียงไป ด้วยเสียงร้องแบล๊ะที่ดังสนั่นซ้ำๆ ว่า "สี่ขาดี สองขาเลว"

แต่โดยทั่วไปแล้ว พวกสัตว์ส่วนใหญ่ชอบการเฉลิมฉลองเหล่านี้ พวกเขารู้สึกสบายใจที่ได้รับการย้ำเตือนว่า ในที่สุด พวกเขาก็ได้เป็นเจ้านายของตนเองอย่างแท้จริง และงานที่ทำมาก็เพื่อผลประโยชน์แก่ตนเองทั้งสิ้น ดังนั้น ด้วยเสียงร้องเพลง ขบวนพิธี รายการตัวเลขของสควิลเลอร์ เสียงปืนก้องคำราม เสียงขันของเจ้าไก่โต้ง และภาพอักษรที่โบกสะบัด พวกเขาก็สามารถที่จะลืมได้ว่าห้องของพวกเขากำลังว่างเปล่า อย่างน้อยก็ชั่วขณะหนึ่ง

In April, Animal Farm was proclaimed a Republic, and it became necessary to elect a President. There was only one candidate, Napoleon, who was elected unanimously. On the same day it was given out that fresh documents had been discovered which revealed further details about Snowball's complicity with Jones. It now appeared that Snowball had not, as the animals had previously imagined, merely attempted to lose the Battle of the Cowshed by means of a stratagem, but had been openly fighting on Jones's side. In fact, it was he who had actually been the leader of the human forces, and had charged into battle with the words "Long live Humanity!" on his lips. The wounds on Snowball's back, which a few of the animals still remembered to have seen, had been inflicted by Napoleon's teeth.

ในเดือนเมษายน แอนิมอลฟาร์มได้ประกาศตัวเป็นสาธารณรัฐ และมีความจำเป็นที่จะต้องมีการเลือกตั้งประธานาธิบดี มีผู้สมัครเพียงหนึ่งเดียว คือนโปเลียน จึงได้รับการเลือกตั้งอย่างเป็นทางการเป็นเอกฉันท์ ในวันเดียวกันนั้น มีการแจ้งว่าได้พบเอกสารใหม่ๆ ซึ่งแสดงให้เห็นรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับการสมรู้ร่วมคิดระหว่างสโนว์บอลกับนายโจนส์ ตอนนี้เป็นที่ปรากฏแล้วว่า สโนว์บอลไม่ได้เพียงแต่ดำเนินยุทธวิธีที่จะให้พวกสัตว์ปราศัยในการรบที่คอกโคตามที่เขาใจกันแต่แรกเท่านั้น แต่ได้ต่อสู้อยู่ในฝ่ายของโจนส์อย่างเปิดเผย ความจริงนั้น เป็นเขาเองที่เป็นหัวหน้ากองกำลังฝ่ายมนุษย์ และกระโจนเข้าสู่สนามรบโดยผู้ร้องว่า "มนุษย์จงเจริญ" ส่วนบาดแผลที่หลังของสโนว์บอล ซึ่งมีสัตว์เพียงไม่กี่ตัวยังจำได้นั้น เกิดจากคมฟันของนโปเลียนที่ลงโทษเขานั่นเอง

In the middle of the summer Moses the raven suddenly reappeared on the farm, after an absence of several years. He was quite unchanged, still did no work, and talked in the same strain as ever about Sugarcandy Mountain. He would perch on a stump, flap his black wings, and talk by the hour to anyone who would listen. "Up there, comrades," he would say solemnly, pointing to the sky with his large beak—"up there, just on the other side of that dark cloud that you can see—there it lies, Sugarcandy Mountain, that happy country where the poor animals shall rest for ever from our labours!" He even claimed to have been there on one of his higher flights, and to have seen the everlasting fields of clover and the linseed

cake and lump sugar growing on the hedges. Many of the animals believed him. Their lives now, they reasoned, were hungry and laborious; was it not right and just that a better world should exist somewhere else? A thing that was difficult to determine was the attitude of the pigs towards Moses. They all declared contemptuously that his stories about Sugarcandy Mountain were lies, and yet they allowed him to remain on the farm, not working, with an allowance of a gill of beer a day.

กลางฤดูร้อนนั้น จู๊ๆ กาโมเสสก็กลับมาปรากฏตัวขึ้นในฟาร์มหลังจากหายไปเสียหลายปี เขาแทบไม่เปลี่ยนไปเลย ยังคงไม่ทำงาน และกริดเสียงพูดเรื่องภูเขา ลูกกวาดน้ำตาลเช่นเคย เขาจะเกาะบนตอไม้ กระพือปีกสีดำ แล้วคุยเป็นชั่วโมงกับใครก็ตามที่สนใจฟัง “ข้างบนนั่นไง สหาย” เขาพูดอย่างจริงจัง ซึ่งจะอวยปากที่ใหญ่โตขึ้นฟ้า “ข้างบนนั่น ตรงด้านหลังเมฆสีดำที่พวกเธอเห็นอยู่นั้นแหละ ตรงนั้นที่ภูเขาลูกกวาดน้ำตาลตั้งอยู่ เมืองแห่งความสุขที่พวกเราเหล่าสัตว์จะได้พักพ้นจากการทำงานหนักตลอดกาล” เขาอ้างว่าเคยไปที่นั่นมาแล้วครั้งหนึ่งเมื่อออกบินระยะไกล และได้เห็นทุ่งหญ้าโคลเวอร์ที่เขียวขจีไม่มีจาง กับเค้กเกล็ดข้าวโพดกรอบ และน้ำตาลก้อน ที่งอกอยู่ที่รั้ว พวกสัตว์ส่วนมากเชื่อเจ้ากาเหตุผลก็คือ ชีวิตของพวกเขาในเวลานี้มีแต่ความหิวโหยและงานที่เหน็ดเหนื่อย มันไม่ถูกต้องและยุติธรรมหรือหรือ ที่จะมีโลกที่ดีกว่าอยู่ที่ไหนสักแห่ง สิ่งที่ยากจะรู้ได้ก็คือ พวกหมูคิดอย่างไรต่อเจ้ากาโมเสส พวกเขาประกาศด้วยความเหยียดหยามว่า เรื่องภูเขาลูกกวาดน้ำตาลเป็นเรื่องโกหก แต่กระนั้นก็ยอมให้เจ้ากาโมเสสอยู่ในฟาร์มโดยไม่ต้องทำงาน และยังให้กินเบียร์วันละจำนวนหนึ่งอีกด้วย

After his hoof had healed up, Boxer worked harder than ever. Indeed, all the animals worked like slaves that year. Apart from the regular work of the farm, and the rebuilding of the windmill, there was the schoolhouse for the young pigs, which was started in March. Sometimes the long hours on insufficient food were hard to bear, but Boxer never faltered. In nothing that he said or did was there any sign that his strength was not what it had been. It was only his appearance that was a little altered; his hide was less shiny than it had used to be, and his great haunches seemed to have shrunken. The others said, “Boxer will pick up when the spring grass comes on”; but the spring came and Boxer grew no fatter. Sometimes on the slope leading to the top of the quarry, when he braced his muscles against the weight of some vast boulder, it seemed that nothing kept him on his feet except the will to continue. At such times his lips were seen to form the words, “I will work harder”; he had no voice left. Once again Clover and Benjamin warned him to take care of his health, but Boxer paid no attention. His twelfth birthday was approaching. He did not care what happened so long as a good store of stone was accumulated before he went on pension.

หลังจากที่กีบเท้าหายดีแล้ว บ็อกเซอร์ยังทำงานหนักกว่าเดิม ปีนั้นพวกสัตว์ทำงานกันเยี่ยงทาสอย่างแท้จริง นอกจากงานประจำวันในฟาร์มกับงานสร้างโรงสีลมแล้ว ยังมีงานสร้างห้องเรียนสำหรับพวกลูกหมูเพิ่มขึ้นมาอีก ซึ่งก็เริ่มมาตั้งแต่เดือนมีนาคมแล้ว บางครั้งการทำงานนานหลายชั่วโมงโดย ที่ได้อาหารเพียงน้อยนิดนับเป็นเรื่องธรรมดาสุดทันทัน แต่ว่าบ็อกเซอร์ก็ไม่เคยย่อแฉ่ง ไม่มีสิ่งใดในคำพูดหรือการกระทำที่จะบอกว่าพลังกำลังของเขานั้นไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว มีแต่เพียงรูปลักษณะภายนอกของเขาเท่านั้นที่เปลี่ยนไปบ้าง ผิวหนังที่เคยเต่งตึง เป็นเงาน้อยลง และตะโพกที่เคยบึกบึนก็ดูเหมือนจะซบลงด้วย สัตว์อื่นๆ พูดว่า “บ็อกเซอร์จะกลับมาอ้วนท้วนเหมือนเดิมเมื่อหญ้าในฤดูใบไม้ผลิออกงาม” แต่เมื่อฤดูใบไม้ผลิมาถึง บ็อกเซอร์ก็ไม่ได้อ้วนท้วนขึ้นเลย บางครั้งในระหว่างที่เขาเกร็งกล้ามเนื้อลากหินใหญ่ไปตามทางลาดชันขึ้นไปที่พักบ่อหิน ดูราวกับว่า สิ่งเดียวที่ทำให้เขายังฝืนยืนอยู่ได้ ก็คือกำลังใจที่มุ่งมั่นที่จะทำงานต่อไปเท่านั้น ในเวลานั้น ปากของเขาราวกับจะขยับเป็นคำพูดว่า “ฉันจะทำงานให้หนักขึ้น” แต่ไม่มีเสียงเสียดตลอดออกมา

อีกครั้งหนึ่งที่โคลเวอร์กับเบนจามินเตือนให้เขาถนอมสุขภาพ แต่เขาก็ไม่สนใจเลย วันเกิดครบรอบสิบสองปีกำลังจะมาถึง เขาไม่ใส่ใจว่าจะเกิดอะไรขึ้น ขอเพียงให้มีก้อนหินสะสมไว้ในปริมาณที่มากพอ ก่อนที่เขาจะปลดเกษียณเท่านั้น

Late one evening in the summer, a sudden rumour ran round the farm that something had happened to Boxer. He had gone out alone to drag a load of stone down to the windmill. And sure enough, the rumour was true. A few minutes later two pigeons came racing in with the news: “Boxer has fallen! He is lying on his side and can’t get up!”

บ่ายจัดวันหนึ่งในฤดูร้อน มีข่าวลือไปทั่วฟาร์มว่ามีเรื่องร้ายเกิดขึ้นกับบ็อกเซอร์ เขาออกไปตามลำพังเพื่อลากเกวียนบรรทุกหินแตกลงมายังโรงสีลม ข่าวนั้นเป็นความจริง ไม่เกินนาทีต่อมานกพิราบสองตัวก็บินแข่งกันมาพร้อมกับข่าวที่ว่า “บ็อกเซอร์ได้ล้มลงนอนตะแคงแล้วลุกขึ้นไม่ไหว”

About half the animals on the farm rushed out to the knoll where the windmill stood. There lay Boxer, between the shafts of the cart, his body stretched out, unable even to raise his head. His eyes were glazed, his sides matted with sweat. A thin stream of blood had trickled out of his mouth. Clover dropped to her knees at his side. “Boxer!” she cried, “how are you?”

สัตว์ราวครึ่งฟาร์มรีบรุดออกไปยังเนินที่ตั้งโรงสีลม บ็อกเซอร์นอนอยู่ตรงนั้นในระหว่างเพลารถลาก คอของเขาเหยียดยาว ทำไม่ได้แม้แต่จะยกศีรษะขึ้น นัยน์ตาเขาน้ำด้วยหยาดน้ำ ลำตัวอวบด้วยเหงื่อ โลหิตสายเล็กๆ ซึมออกจากปาก โคลเวอร์ทรุดนั่งลงกับเข่าข้างๆ ตัวเขา “บ็อกเซอร์ เธอเป็นอย่างไรบ้าง” นางร้อง

“It is my lung,” said Boxer in a weak voice. “It does not matter. I think you will be able to finish the windmill without me. There is a pretty good store of stone accumulated. I had only another month to go in any case. To tell you the truth, I had been looking forward to my retirement. And perhaps, as Benjamin is growing old too, they will let him retire at the same time and be a companion to me.”

“We must get help at once,” said Clover. “Run, somebody, and tell Squealer what has happened.”

“ปอดของฉัน” บ็อกเซอร์พูดเสียงแหบอ่อนแรง “ไม่เป็นไรหรอก ฉันคิดว่าพวกเธอจะสามารถสร้างโรงสีลมเสร็จได้โดยไม่มีฉัน ตอนนี้เรามีหินสะสมอยู่มากพอแล้ว ถึงยังงั้นก็มีเวลาที่จะทำงานอีกเพียงแค่เดือนเดียวเท่านั้นเอง บอกตามตรง ฉันรอวันปลดเกษียณอยู่แล้ว และเบนจามินเองก็แก่แล้วเหมือนกัน บางทีพวกเขาอาจจะยอมให้เบนจามินปลดเกษียณพร้อมกันและได้พักผ่อนกับฉันก็ได้”

“เราต้องรีบขอความช่วยเหลือ” โคลเวอร์พูด “ใครก็ได้ วิ่งไปบอกสควิลเลอร์ถึงเรื่องที่เกิดขึ้นนี่ที”

All the other animals immediately raced back to the farmhouse to give Squealer the news. Only Clover remained, and Benjamin, who lay down at Boxer's side, and, without speaking, kept the flies off him with his long tail. After about a quarter of an hour Squealer appeared, full of sympathy and concern. He said that Comrade Napoleon had learned with the very deepest distress of this misfortune to one of the most loyal workers on the farm, and was already making arrangements to send Boxer to be treated in the hospital at Willingdon. The animals felt a little uneasy at this. Except for Mollie and Snowball, no other animal had ever left the farm, and they did not like to think of their sick comrade in the hands of human beings. However, Squealer easily convinced them that the veterinary surgeon in Willingdon could treat Boxer's case more satisfactorily than could be done on the farm. And about half an hour later, when Boxer had somewhat recovered, he was with difficulty got on to his feet, and managed to limp back to his stall, where Clover and Benjamin had prepared a good bed of straw for him.

สัตว์อื่นๆ พวกมันวิ่งกลับไปยังตัวบ้านในทันที เพื่อบอกข่าวแก่สควิลเลอร์ มีเพียงโคลเวอร์ที่ยังเฝ้าอยู่ กับเบนจามินที่นอนลงข้างๆ บ็อกเซอร์ ใช้หางยาวของตนปิดไล่แมลงให้ โดยไม่พูดอะไรเลย หลังจากสิบห้านาทีผ่านไป สควิลเลอร์ก็มาถึง แสดงท่าทีเห็นใจและห่วงใย พูดว่า สหายโปเลียนได้รับรู้ด้วยความทุกข์ใจในเคราะห์ร้ายของผู้ที่ทำงานหนักที่สุดผู้หนึ่งในฟาร์ม และได้จัดเตรียมการที่จะส่งบ็อกเซอร์ไปรักษาตัวที่โรงพยาบาลในวิลลิงตันแล้ว พวกสัตว์ฟังดังนั้นก็ไม่ค่อยสบายใจนัก เพราะนอกจากแม่ม้าสาวมอลลิตกับสโนว์บอลแล้ว ไม่เคยมีสัตว์ตัวใดออกไปจากฟาร์มมาก่อน และพวกเขาก็ไม่ชอบเลยที่จะต้องนึกถึงสหายผู้เจ็บป่วย ว่าตกอยู่ในเงื้อมมือของพวกมนุษย์ อย่างไรก็ตาม สควิลเลอร์ก็พูดให้พวกเขามั่นใจ ว่า สัตวแพทย์ในวิลลิงตันจะรักษาอาการของบ็อกเซอร์ได้ดีกว่าที่จะรักษากันเองได้ในฟาร์ม ครึ่งชั่วโมงต่อมาเมื่อบ็อกเซอร์อาการดีขึ้นบ้างแล้ว เขาลุกขึ้นยืนด้วยความยากเย็นและเดินโซเซกลับคอก โดยโคลเวอร์และเบนจามินได้เตรียมเตียงปูหญ้าอย่างฉิวไว

For the next two days Boxer remained in his stall. The pigs had sent out a large bottle of pink medicine which they had found in the medicine chest in the bathroom, and Clover administered it to Boxer twice a day after meals. In the evenings she lay in his stall and talked to him, while Benjamin kept the flies off him. Boxer professed not to be sorry for what had happened. If he made a good recovery, he might expect to live another three years, and he looked forward to the peaceful days that he would spend in the corner of the big pasture. It would be the first time that he had had leisure to study and improve his mind. He intended, he said, to devote the rest of his life to learning the remaining twenty-two letters of the alphabet.

สองวันต่อมาบ็อกเซอร์ต้องอยู่แต่ในคอก พวกหมูได้มอบขวดขนาดใหญ่ใส่ยาเม็ดสีชมพูซึ่งพบอยู่ในตู้ยาในห้องน้ำให้ และโคลเวอร์ก็จัดให้บ็อกเซอร์กินวันละสองครั้งหลังอาหาร ในเวลาเย็นโคลเวอร์จะนอนพักและคุยกับบ็อกเซอร์ในคอกของเขา ขณะที่เบนจามินคอยปิดแมลงให้ บ็อกเซอร์บอกไม่ให้ใครเสียใจกับเรื่องนี้ ถ้าเขารักษาตัวหายดีแล้วก็อาจจะมียุขัยอยู่ได้อีกสามปี และรอคอยวันอันสงบสุข ที่จะได้ใช้ชีวิตอยู่ที่มุมนั้นของทุ่งหญ้าใหญ่ นั่นจะเป็นครั้งแรกที่เขาจะมีเวลาว่างพอที่จะศึกษาหาความรู้และพัฒนาสมอง เขาบอกว่า เขาตั้งใจที่จะอุทิศเวลาของชีวิตที่เหลืออยู่ในการเรียนรู้อักษรอีกยี่สิบสองตัว เพิ่มเติมจากที่ขณะนี้รู้เพียงสองตัวเท่านั้น

However, Benjamin and Clover could only be with Boxer after working hours, and it was in the middle of the day when the van came to take him away. The animals were all at work weeding turnips under the supervision of a pig, when they were astonished to see Benjamin come galloping from the direction of the farm buildings, braying at the top of his voice. It was the first time that they had ever seen Benjamin excited—indeed, it was the first time that anyone had ever seen him gallop. “Quick, quick!” he shouted. “Come at once! They're taking Boxer away!” Without waiting for orders from the pig, the animals broke off work and raced back to the farm buildings. Sure enough, there in the yard was a large closed van, drawn by two horses, with lettering on its side and a sly-looking man in a low-crowned bowler hat sitting on the driver's seat. And Boxer's stall was empty.

อย่างไรก็ตาม เบนจามินและโคลเวอร์จะมาอยู่กับบ็อกเซอร์ได้ก็เฉพาะเมื่อหลังเวลาเลิกงานแล้วเท่านั้น และมันเป็นเวลาเที่ยงวัน เมื่อรถบรรทุกเข้ามาเอาตัวเขาไป พวกสัตว์ทั้งหมดกำลังทำงานกำจัดวัชพืชอยู่ในแปลงหัวผักกาดเทอร์นิปภายใต้การควบคุมของหมูตัวหนึ่ง เมื่อต้องแปลกใจที่เห็นเบนจามินวิ่งควรวมาจากทิศทางของโรงนา ส่งเสียงสูงร้องดังลั่น นี่เป็นครั้งแรกที่พวกเขาได้เห็นเบนจามินแสดงความตื่นเต้นสุดขีดและก็เป็นครั้งแรกด้วยที่พวกเขาได้เห็นเบนจามินวิ่งคววเช่นนั้น “เร็วๆ เข้า” เขาตะโกน “รีบมาเดี๋ยวนี้ พวกมันกำลังพาบ็อกเซอร์ไปแล้ว!” พวกสัตว์ไม่รอฟังคำสั่งจากหมู ต่างละงานวิ่งแข่งกันกลับไปยังอาคารโรงนา จริงทีเดียว ในลานมีรถบรรทุกคันใหญ่ที่ปิดทึบเทียมมัลลากสองตัวจอดอยู่ มีข้อความเขียนไว้ที่ด้านข้างตู้บรรทุก และผู้ชายหน้าตาเจ้าเล่ห์สวมหมวกทรงกลมนั่งอยู่บนที่นั่งคนขับ ส่วนคอกของบ็อกเซอร์นั้นว่างเปล่า

The animals crowded round the van. “Good-bye, Boxer!” they chorused, “good-bye!”

“Fools! Fools!” shouted Benjamin, prancing round them and stamping the earth with his small hoofs. “Fools! Do you not see what is written on the side of that van?”

พวกสัตว์พากันมารุมล้อมรถ “ลาก่อน แล้วพบกันนะ บ็อกเซอร์” พวกมันประสานเสียงกัน “แล้วพบกันนะ”

“เจ้าพวกโง่ พวกโง่เอ๊ย” เบนจามินตะโกน หกหน้าหกหลังไปรอบๆ พลงกระตีบเท่าเล็กๆ กับพื้น “โง่จริงๆ พวกเจ้าไม่เห็นข้อความที่เขียนไว้ที่ข้างรถหรือ”

That gave the animals pause, and there was a hush. Muriel began to spell out the words. But Benjamin pushed her aside and in the midst of a deadly silence he read:

“Alfred Simmonds, Horse Slaughterer and Glue Boiler, Willingdon. Dealer in Hides and Bone-Meal. Kennels Supplied. Do you not understand what that means? They are taking Boxer to the knacker’s!”

พวกสัตว์หยุดชะงัก เกิดความเงียบขึ้น มิวเรียลเริ่มสะกดตัวอักษร แต่เบนจามินดันหล่นออกไป แล้วอ่านข้อความขึ้นในท่ามกลางความเงียบ

“...อัลเฟรด ซิมมอนด์ส โรงเชือดม้าและผลิตกาว แห่งวิลลิงตัน รับซื้อขายหนังและกระดูกป่น - ผู้ค้าอาหารสุนัข... พวกเจ้าไม่เข้าใจหรือหรือว่าหมายความว่าอย่างไร พวกเจ้ากำลังขายบ็อกเซอร์ให้พ่อค้าฆ่าม้าที่หมดสภาพ”

A cry of horror burst from all the animals. At this moment the man on the box whipped up his horses and the van moved out of the yard at a smart trot. All the animals followed, crying out at the tops of their voices. Clover forced her way to the front. The van began to gather speed. Clover tried to stir her stout limbs to a gallop, and achieved a canter. “Boxer!” she cried. “Boxer! Boxer! Boxer!” And just at this moment, as though he had heard the uproar outside, Boxer’s face, with the white stripe down his nose, appeared at the small window at the back of the van. “Boxer!” cried Clover in a terrible voice. “Boxer! Get out! Get out quickly! They’re taking you to your death!”

มีเสียงร้องครางอย่างหวาดหวั่นดังขึ้นจากสัตว์ทุกตัว ขณะนั้นเอง ชายในที่นั่งคนขับก็หวดแส้ใส่ม้าทั้งสองของเขา และรถก็เคลื่อนออกจากลานไปอย่างรวดเร็ว สัตว์ทั้งหมดวิ่งตาม ร้องตะโกนจนสุดเสียง โคลเวอร์วิ่งนำไปยังหน้า รถบรรทุกเร่งความเร็วขึ้นเรื่อยๆ โคลเวอร์พยายามเร่งขาให้เร็วขึ้นจนทัน “บ็อกเซอร์” นางร้องเรียก “บ็อกเซอร์ บ็อกเซอร์ บ็อกเซอร์” ขณะนั้นเองเมื่อได้ยินเสียงเรียกจึงอลจากภายนอก ใบหน้าของบ็อกเซอร์ซึ่งมีแถบสีขาวทาพบบลงมาถึงจมูกก็โผล่ออกมาที่ช่องหน้าต่างเล็กๆ ทำยรถ

“บ็อกเซอร์” โคลเวอร์ร้องบอกอย่างตื่นตระหนก “บ็อกเซอร์! ออกมา! ออกมาเร็วๆ! พวกเจ้ากำลังจะพาเธอไปฆ่า”

All the animals took up the cry of “Get out, Boxer, get out!” But the van was already gathering speed and drawing away from them. It was uncertain whether Boxer had understood what Clover had said. But a moment later his face disappeared from the window and there was the sound of a tremendous drumming of hoofs inside the van. He was trying to kick his way out. The time had been when a few kicks from Boxer’s hoofs would have smashed the van to matchwood. But alas! his strength had left him; and in a few moments the sound of drumming hoofs grew fainter and died away. In desperation the animals began appealing to the two horses which drew the van to stop. “Comrades, comrades!” they shouted. “Don’t take your own brother to his death! “ But the stupid brutes, too ignorant to realise what was happening, merely set back their ears and quickened their pace. Boxer’s face did not reappear at the window. Too late, someone thought of racing ahead and shutting the five-barred gate; but in another moment the van was through it and rapidly disappearing down the road. Boxer was never seen again.

พวกสัตว์ทั้งหมดพากันร้องว่า “ออกมา บ็อกเซอร์ ออกมา” แต่วารถได้เร่งความเร็วจนได้ระดับและทิ้งห่างออกไป ไม่เป็นที่แน่ใจว่า บ็อกเซอร์เข้าใจที่โคลเวอร์ร้องบอกหรือไม่ แต่อดีตต่อมา ใบหน้าของเขาก็หายไปจากช่องหน้าต่าง และมีเสียงอู้งเท้าม้ากระตีบปึงปึงดังสนั่นมาจากข้างในตู้บรรทุก เขาพยายามจะตะเปิดทางหนีในอดีตนั้น หากแค่บ็อกเซอร์ตะเพียงไม่กี่ครั้งก็สามารถขยี้รถบรรทุกให้กลายเป็นเศษก้านไม้ขีดไฟได้ แต่นิจจา ขณะนี้พละกำลังได้หมดไปจากตัวเขาแล้ว และไม่ทันต่อมา เสียงอู้งเท้าที่กระแทกปึงปึงก็เบาลงและเงียบหายไป

ด้วยความรู้สึกอับจนหนทาง พวกสัตว์ต่างหันไปอ้อนวอนม้าสองตัวที่กำลังลากรถให้หยุดวิ่ง “สหายเอ๊ย สหาย” พวกเขาตะโกน “อย่าพาพี่น้องของเธอไปตายเลย” แต่เจ้าม้าป่าเถื่อนทั้งคู่ก็โง่เกินกว่าจะเข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น ทำหูหลูไปข้างหลังแล้วยิ่งเร่งฝีเท้าขึ้นอีก ใบหน้าของบ็อกเซอร์ไม่ปรากฏออกมาที่ช่องหน้าต่างอีก แม้จะมีสัตว์บางตัวพยายามที่จะวิ่งไปปิดประตูรั้วห้าซี่ของฟาร์ม แต่ก็สายไปเสียแล้ว อีกครู่เดียวรถบรรทุกก็ผ่านประตูออกไป และหายลงไปที่ถนนอย่างรวดเร็ว ไม่มีใครได้เห็นบ็อกเซอร์อีกเลย

Three days later it was announced that he had died in the hospital at Willingdon, in spite of receiving every attention a horse could have. Squealer came to announce the news to the others. He had, he said, been present during Boxer’s last hours.

สามวันต่อมา ก็มีประกาศว่า ทั้งๆ ที่ได้รับการรักษาอย่างดีเท่าที่ม้าตัวหนึ่งจะพึงได้รับ บ็อกเซอร์ก็ตายเสียแล้วที่โรงพยาบาลในวิลลิงตัน สควิลเลอร์เป็นผู้มาแจ้งข่าว เขากล่าวว่า เขาได้อยู่ดูใจบ็อกเซอร์ในช่วงโมงสุดท้ายของชีวิต

“It was the most affecting sight I have ever seen!” said Squealer, lifting his trotter and wiping away a tear. “I was at his bedside at the very last. And at the end, almost too weak to speak, he whispered in my ear that his sole sorrow was to have passed on before the windmill was finished. ‘Forward, comrades!’ he whispered. ‘Forward in the name of the Rebellion. Long live Animal Farm! Long

live Comrade Napoleon! Napoleon is always right. ' Those were his very last words, comrades."

“มันเป็นภาพที่น่าสะเทือนใจที่สุดเท่าที่ฉันเคยพบมาทีเดียว” สควิลเลอร์พูดยกเท้าหน้าขึ้นปาดน้ำตา “ฉันอยู่ข้างเตียงเขาจนกระทั่งถึงวาระสุดท้าย ที่สุดท้ายที่สุด เขาก็อ่อนแรงจนแทบจะพูดอะไรไม่ไหว เขาระงับใส่หูฉันว่า สิ่งเดียวที่เขาเสียใจก็คือ การที่ต้องจากไปก่อนที่โรงสีลมจะสร้างเสร็จ ‘จงมุ่งหน้าต่อไป สหาย มุ่งหน้าต่อไปในนามของการปฏิวัติ แอนิมอลฟาร์มจงเจริญ สหายนโปเลียนจงเจริญ นโปเลียนถูกต้องเสมอ’ สหายทั้งหลาย นั่นคือคำพูดสุดท้ายของเขา”

Here Squealer's demeanour suddenly changed. He fell silent for a moment, and his little eyes darted suspicious glances from side to side before he proceeded.

ถึงตรงนี้ ท่าทีของสควิลเลอร์ก็เปลี่ยนไปอย่างกะทันหัน เขาเงียบไปชั่วขณะ แล้วดวงตาเล็กๆ ก็เหลือบมองไปทางซ้ายที่ทางขวาที่ก่อนจะกล่าวต่อ

It had come to his knowledge, he said, that a foolish and wicked rumour had been circulated at the time of Boxer's removal. Some of the animals had noticed that the van which took Boxer away was marked "Horse Slaughterer," and had actually jumped to the conclusion that Boxer was being sent to the knacker's. It was almost unbelievable, said Squealer, that any animal could be so stupid. Surely, he cried indignantly, whisking his tail and skipping from side to side, surely they knew their beloved Leader, Comrade Napoleon, better than that? But the explanation was really very simple. The van had previously been the property of the knacker, and had been bought by the veterinary surgeon, who had not yet painted the old name out. That was how the mistake had arisen.

เขาพูดว่า เขาได้รู้ว่ามีข่าวลือเลวร้ายโง่ๆ เกิดขึ้น เมื่อบ็อกเซอร์ถูกพาตัวไป มีสัตว์บางตัวสงสัยเถวารถที่พาบ็อกเซอร์ไปมีข้อความเขียนไว้ว่า โรงฆ่าม้า แล้วเลยด่วนสรุปว่าบ็อกเซอร์จะถูกส่งไปโรงฆ่าแหละ สควิลเลอร์โอดว่า แทบไม่น่าเชื่อเลย ว่าจะมีสัตว์ตัวใดโง่เขลาถึงขนาดนั้น เขาร้องด้วยน้ำเสียงขุ่นเคือง สะบัดหางและกระโดดไปมา แน่นนอนอยู่แล้วว่าพวกสัตว์ย่อมต้องรู้จักสหายนโปเลียน ผู้นำผู้เป็นที่รักดีกว่านั้นแน่ๆ ไม่ใช่หรือ คำชี้แจงนั้นธรรมดาสามัญอย่างยิ่ง รถบรรทุกสัตว์คันนี้เคยเป็นทรัพย์สินของโรงฆ่าสัตว์ และถูกสัตว์แพทย์ซื้อต่อมา โดยยังไม่ทันได้ทาสีทับชื่อเดิมออก นั่นเป็นเหตุให้ความเข้าใจผิดเกิดขึ้น

The animals were enormously relieved to hear this. And when Squealer went on to give further graphic details of Boxer's death-bed, the admirable care he had received, and the expensive medicines for which Napoleon had paid without a thought as to the cost, their last doubts disappeared and the sorrow that they felt for their comrade's death was tempered by the thought that at least he had died happy.

พวกสัตว์ได้ยินดีนี้ก็รู้สึกโล่งใจขึ้นเป็นอย่างมาก และเมื่อสควิลเลอร์กล่าวต่อไปถึงรายละเอียดเรื่องที่เกิดขึ้นบนเตียงนอนในวาระสุดท้ายของบ็อกเซอร์ การดูแลรักษาอย่างน่าชื่นชมที่ม้าตัวนั้นได้รับ และค่ายรักษาที่มีราคาแพงที่นโปเลียนได้จ่ายออกไปโดยไม่ลังเล ความข้องใจของพวกสัตว์จึงหมดไป และความรู้สึกโศกเศร้าต่อการตายของสหายก็เบาบางลงด้วยความคิดที่ว่า อย่างน้อยๆ เขาได้ตายอย่างมีความสุข

Napoleon himself appeared at the meeting on the following Sunday morning and pronounced a short oration in Boxer's honour. It had not been possible, he said, to bring back their lamented comrade's remains for interment on the farm, but he had ordered a large wreath to be made from the laurels in the farmhouse garden and sent down to be placed on Boxer's grave. And in a few days' time the pigs intended to hold a memorial banquet in Boxer's honour. Napoleon ended his speech with a reminder of Boxer's two favourite maxims, "I will work harder" and "Comrade Napoleon is always right"—maxims, he said, which every animal would do well to adopt as his own.

นโปเลียนเอง มาปรากฏตัวในการประชุมในวันอาทิตย์ต่อมา และกล่าวคำปราศรัยสั้นๆ เพื่อเป็นเกียรติแก่บ็อกเซอร์ เขาแถลงว่า มันเป็นไปได้ที่จะนำร่างไร้ชีวิตของสหายที่พวกเขารักอากลับมาฝังที่ฟาร์ม แต่เขาได้สั่งให้มีการทำพวงหรีดพวงใหญ่จากใบลอเรลในสวน แล้วส่งไปวางที่หลุมฝังศพของบ็อกเซอร์แล้ว และอีกสองสามวัน พวกหมูตั้งใจจะจัดงานรำลึก เพื่อเป็นเกียรติแก่บ็อกเซอร์ นโปเลียนปิดท้ายคำปราศรัยด้วยการกล่าวเตือนย้ำถึงคติประจำใจสองข้อของบ็อกเซอร์ “ฉันจะทำงานให้หนักขึ้น” และ “สหายนโปเลียนทำถูกเสมอ” เขากล่าวว่า คติทั้งสองนี้ สัตว์ทุกตัวก็ควรจะนำมาปฏิบัติและยึดถือไว้เป็นสิ่งประจำใจด้วยเช่นกัน

On the day appointed for the banquet, a grocer's van drove up from Willingdon and delivered a large wooden crate at the farmhouse. That night there was the sound of uproarious singing, which was followed by what sounded like a violent quarrel and ended at about eleven o'clock with a tremendous crash of glass. No one stirred in the farmhouse before noon on the following day, and the word went round that from somewhere or other the pigs had acquired the money to buy themselves another case of whisky.

ในวันทำงานรำลึกถูกจัดขึ้น รถบรรทุกของร้านชำ ขับจากวิลลิงตัน มาที่บ้านในฟาร์มเพื่อส่งถังไม้ขนาดใหญ่ คืนนั้นมีเสียงร้องเพลงดังลั่น ตามด้วยเสียงเอะอะคล้ายมีการทะเลาะกันอย่างรุนแรง และจบลงด้วยเสียงแก้วแตกพลั่งๆ ในเวลาราวสิบเอ็ดนาฬิกา ในวันรุ่งขึ้น ไม่มีเสียงขยับตัวดังจากข้างในตัวบ้านจนถึงเที่ยง มีคำล่ำลือพูดกันไปทั่ว ว่าพวกหมูได้เงินมาจากที่ไหนสักแห่ง และได้ซื้อวิสกี้มาอีกหนึ่งถัง

จบบทที่ 9